

- Odnosnie do uprawnień szefa misji do wydawania decyzji związanych z przeniesieniem personelu oraz roli, jaką odgrywa państwo członkowskie pochodzenia w kontekście przeniesienia oddelegowanego pracownika, wnosząca odwołanie twierdzi, że doszło do naruszenia art. 61 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości w zakresie, w jakim sąd pierwszej instancji nie uwzględnił rozstrzygnięcia w sprawie przekazanej mu do ponownego rozpoznania przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości.
- Przeinaczenie dowodów
- Naruszenie prawa do obrony oraz równego traktowania w zakresie, w jakim wnosząca odwołanie nie została wysłuchana na okoliczność pewnych dokumentów oraz uwag na piśmie przedstawionych przez Radę w ramach postępowania w pierwszej instancji.
- Naruszenie art. 134 § 1 regulaminu postępowania w zakresie, w jakim wnosząca odwołanie obciążono kosztami sprawy C-455/14 P, która została rozstrzygnięta na jej korzyść.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 322, s. 22.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-561/14: European Citizens' Initiative One of Us i in. / Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 czerwca 2018 r. przez European Citizens' Initiative One of Us

(Sprawa C-418/18 P)

(2018/C 341/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Citizens' Initiative One of Us (przedstawiciele: P. Diamond, Barrister, R. Kiska, Solicitor)

Druga strona postępowania: Rzeczpospolita Polska, Komisja Europejska, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-561/14;
- stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji COM(2014) 355 final wydanego w dniu 28 maja 2014 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd błędnie zastosował art. 117 TEU, w związku z art. 11 ust. 4 TEU, art. 24 TFEU i rozporządzeniem 211/2011⁽¹⁾; wykonywanie przez Komisję uprawnień dyskrejonalnych winno być spójne z celami europejskiej inicjatywy obywatelskiej. W wyroku Sąd nie uwzględnił celu prawnego rozporządzenia, czyniąc je w konsekwencji martwą literą prawa.

Po drugie, Sąd błędnie uznał, że w komunikacie COM(2014) 355 final⁽²⁾ Komisja oddzielnie przedstawiła prawne i polityczne wnioski, zgonie z wymogami rozporządzenia (UE) No 211/2011.

Po trzecie, Sąd nie poświęcił analizie komunikatu Komisji COM(2014) 355 final, wymaganego poziomu wnikliwości, poddając go jedynie badaniu ograniczonemu do oczywistych błędów.

Po czwarte, w każdym wypadku, jeżeli zakres kontroli przeprowadzonej przez Sąd spełnia wymogi prawidłowego badania pod względem prawnym (z czym nie zgadza się strona wnosząca odwołanie) Sąd nie stwierdził, że uzasadnienie komunikatu Komisji COM(2014) 355 final spełnia wymogi badania pod kątem oczywistych błędów. Komisja w szczególności nie odwołała się w sposób prawidłowy do orzecznictwa w sprawie C-34/10 Oliver Brüstle/Greenpeace i in.; nie uwzględniła w konsekwencji „systemu potrójnego zamka”, co nie zapewnia żadnych gwarancji etycznych (a w rzeczywistości, może skłaniać państwa członkowskie do obniżenia standardów etycznych w celu uzyskania dostępu do finansowania badań naukowych). Komisja następnie dopuściła się oczywistego błędu sugerując, że oferowanie dostępu do aborcji jest zobowiązaniem międzynarodowym wynikającym z programu działania Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju (ICPD) z 1994 r. oraz milenijnych celów rozwoju ONZ; Komisja dopuściła się kolejnego błędu formułując nielogiczną tezę jakoby finansowanie organizacji promujących i wykonujących aborcje w krajach rozwijających się miałyby – w przeciwieństwie do zwiększania finansowania rażąco niedoinwestowanych i borykających się z brakami kadrowymi systemów opieki zdrowotnej w tych krajach – przyczynić się do ochrony zdrowia matek.

Po piąte, Sąd dokonał błędnej oceny charakteru inicjatywy obywatelskiej, traktując ją mianowicie jako zmierzającą do złożenia trzech szczególnych wniosków legislacyjnych, raczej niż jako mającą na celu ochronę godności zarodków [ludzkich]. W konsekwencji, Sąd dokonał błędnej oceny rozpatrywanych w tej sprawie zagadnień.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. 2011, L 65, s. 1).

⁽²⁾ Komunikat Komisji COM(2014) 355 final z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej „Jeden z nas”.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 13 kwietnia 2018 r. w sprawie T-119/17,
Alba Aguilera/ESDZ, wniesione w dniu 26 czerwca 2018 r. przez Europejską Służbę Działań
Zewnętrznych**

(Sprawa C-427/18 P)

(2018/C 341/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i R. Spac, pełnomocnicy, M. Troncoso Ferrer, abogado, adwokat F.M. Hilaire, S. Moya Izquierdo, abogada)

Druga strona postępowania: Ruben Alba Aguilera, Simone Barengi, Massimo Bonannini, Antonio Capone, Stéphanie Carette, Alejo Carrasco Garcia, Francisco Carreras Sequeros, Carl Daspect, Nathalie Devos, Jean-Baptiste Fauvel, Paula Cristina Fernandes, Stephan Fox, Birgitte Hagelund, Chantal Hebberecht, Karin Kaup-Laponin, Terhi Lehtinen, Sandrine Marot, David Mogollon, Clara Molera Gui, Daniele Morbin, Charlotte Onraet, Augusto Piccagli, Gary Quince, Pierre-Luc Vanhaeverbeke, Tamara Vlemingckx, Birgit Vleugels, Robert Wade, Luca Zampetti

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne i zasadne;
- w rezultacie, stwierdzenie nieważności wyroku Sądu z dnia 13 kwietnia 2018 r. w sprawie T-119/17;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez ESDZ w pierwszej instancji;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania dotyczy naruszenia prawa przez Sąd przy dokonywaniu wykładni art. 1 załącznika X do regulaminu pracowniczego. Zdaniem Sądu przepis ten nakłada obowiązek przyjęcia ogólnych przepisów wykonawczych (OPW) zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego, który ma zastosowanie do całego załącznika X do regulaminu pracowniczego, w szczególności do art. 10 (pkt. 30 i 31 zaskarżonego wyroku). Tymczasem prawodawca w załączniku X wyraźnie sformułował obowiązek przyjęcia OPW tylko w art. 3. Natomiast w innych przepisach, takich jak art. 2 akapit drugi, art. 5 ust. 2, art. 8 akapit pierwszy lub art. 10 i 21 ten sam prawodawca przewidział jedynie „warunki” lub „zasady wykonania” ustanowione przez organ powołujący.